

Arrest

nr. 142 029 van 26 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 17 maart 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 maart 2015 tot binnenkomstweigering met teruggedrijving – asielzoeker (bijlage 11ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. SOUDANT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster werd op 11 januari 2015 aangetroffen te Zaventem komende vanuit Addis Abeba Bole. Zij was niet in het bezit van geldige reisdocumenten.

Bij aankomst diende verzoekster een asielaanvraag in. Diezelfde dag nog werd haar een beslissing tot binnenkomstweigering met teruggedrijving - asielzoeker (bijlage 11ter) betekend, samen met een bijlage 25. Eveneens op 11 januari 2015 werd verzoekster, in toepassing van artikel 74/5, §1, 2° van de wet

van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats betekend.

De asielaanvraag van verzoekster werd op 15 januari 2015 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) voor beslissing. Het CGVS weigerde op 4 februari 2015 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Tegen deze beslissing wordt geen beroep ingediend.

Op uitdrukkelijke vraag van 21 januari 2015 van de vorige advocate van verzoekster, gebeurden er medische onderzoeken bij verzoekster. In het medisch verslag van 30 januari 2015 opgesteld door dr. L.W. van de medische dienst van transitcentrum Caricole, gericht aan de vorige advocaat van verzoekster, stond vermeld dat zowel radiografie als botscentigrafie geen actieve letsels aantonen en er geen argument was voor een zeer dringende verwijzing naar een oncoloog die gevraagd werd door de vorige advocate van verzoekster. Op 24 februari 2014 veranderde verzoekster van raadsman. Gelet op een beschikking van de rechtbank van eerste aanleg van Brussel van 26 februari 2015 waarbij de Belgische Staat verboden wordt verzoekster per vliegtuig uit het land terug te drijven, zolang haar geen attest is bezorgd waarbij zij geschikt wordt verklaard om het vliegtuig te nemen, afgeleverd op basis van een recent onderzoek van haar gezondheidstoestand door een oncoloog, werd verzoekster onderzocht door een oncoloog op 26 februari 2015. Op 27 februari 2015 stelt dr. L.W. in een medisch attest dat verzoekster wegens medische redenen momenteel niet mag verwijderd worden van het grondgebied. Er wordt gesteld dat verzoekster nog op onderzoek/consultatie moet op 5 en op 9 maart 2015 en dat een nieuwe evaluatie wordt voorzien op 11 maart 2015. Op 27 februari 2015 verkrijgt de verwerende partij van verzoekster medische documenten, opgesteld in Ethiopië aangaande haar aandoening. Op 27 februari 2015 stelt Dr.A. van de medische dienst van Caricole, in een verslag t.a.v. *“to whom it may concern”* dat verzoekster op 26 februari 2015 gezien is door de oncoloog en dat haar verslag bijgevoegd wordt. Tegelijkertijd stelt hij te betreuren dat de medische documenten uit Ethiopië pas nu verkregen worden. Hij stelt tevens dat er bijkomende onderzoeken zijn op 5 en 9 maart 2015. Op 5 en 9 maart 2015 werden bijkomende onderzoeken uitgevoerd op verzoekster. Op 9 maart 2015 wordt de vasthouding van verzoekster verlengd. Op 10 maart 2015 oordeelde dr. L.W. nadat de bijkomende onderzoeken van 5 en op 9 maart 2015 betreffende verzoekster gunstig blijken te zijn dat verzoekster *“fit to fly”* is. Er wordt meer bepaald gesteld: *“Deze persoon mag wegens medische redenen met het vliegtuig reizen vanaf 11 maart 2015”*. Op 11 maart 2015 maakt de advocaat van verzoekster per mail een medisch verslag over van dr. M.R., opgesteld op 4 maart 2015. Op 12 maart 2015 worden in een brief van de medische dienst van Caricole, opgesteld door dr. A. gesteld dat de bijkomende onderzoeken van 5 en op 9 maart 2015 betreffende verzoekster gunstig zijn en wordt opnieuw gesteld dat verzoekster *“fit to fly”* is. Deze brief bevat tevens de paraaf van dr. L.W. Op 12 maart 2015 treft de verwerende partij een nieuwe beslissing tot vasthouding in toepassing van artikel 74/5, §1, 2° van de Vreemdelingenwet

Op 12 maart 2014 treft de verwerende partij een nieuwe beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker (bijlage 11ter). Deze wordt verzoekster dezelfde dag betekend.

Dit vormt de bestreden beslissing. Ze is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 72, § 1 tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

Wordt de toegang tot het Rijk geweigerd aan (...)

Derhalve wordt betrokkene teruggedreven, zodra deze beslissing uitvoerbaar wordt.

REBEN VAN DE BESLISSING :

Art. 3, eerste lid, 2° - Niet in het bezit van een geldig reisdocument/geldige reisdocumenten

Art. 3, eerste lid, 2° - Niet in het bezit van een geldig visum of een geldige verblijfsvergunning (...).”

Op 12 maart 2015 dient verzoekster opnieuw een asielaanvraag in, waarna ze in het bezit gesteld wordt van een bijlage 25quinquies.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt niet betwist door de verwerende partij.
Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van

elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan een schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoekster de schending op van artikel 3 EVRM, de artikelen 3.1 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 5.c van de Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 52/3, §2 en 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Verzoekster citeert in een eerste onderdeel artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest dat dezelfde inhoud heeft, verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof aangaande artikel 3 EVRM, citeert artikel 3.1. van het Handvest en artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Ze betoogt dat uit het dossier blijkt dat ze heeft verklaard dat ze aan kanker lijdt. Verder wordt verwezen naar het in punt 1 vermelde medisch attest van 4 maart 2014 van dokter M.R. en de in punt 1 vermelde beschikking van de rechtbank van eerste aanleg van 26 februari 2015. Verzoekster betoogt dat tot op heden de Belgische Staat in gebreke blijft het bewijs voor te leggen dat zij effectief onderzocht werd door een oncoloog en het volledig medisch verslag over te maken. Verder wijst verzoekster erop dat de in punt 1 vermelde brief van de medische dienst van de Caricole waarin verzoekster “fit to fly” wordt verklaard, de namen van dokters vermeldt die geen van beiden oncoloog zijn en dat hierin geen melding wordt gemaakt van een onderzoek door een oncoloog. Verzoekster stelt dat alle brieven met de vraag om toegang te hebben tot het medisch dossier zonder gevolg zijn gebleven en dat enkele een summier “fit to fly”-attest werd overgemaakt. Verzoekster betoogt dat ondanks de geuite vrees ingeval van teruggrijping “o.a.” omwille van haar gezondheidstoestand, verwerende partij in casu niet ernstig onderzocht heeft of verzoekster bij teruggrijping naar Ethiopië zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Volgens verzoekster werd in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met:

- haar ziekte en de evolutie ervan;
- de ontstentenis van toegang tot medische zorgen tijdens de afhandeling van haar asielprocedure door haar geen toegang te verlenen tot het Belgisch grondgebied;
- de toegang en de kwaliteit van de verstrekte zorgen in Ethiopië.

Verzoekster verwijst naar een reisadvies voor Ethiopië voor Belgische onderdanen en naar informatie van de Canadese overheid die verontrustend zijn volgens haar voor wat betreft de medische sector. Zij is van oordeel dat, gelet op de medische infrastructuur en de veiligheidssituatie in Ethiopië, de teruggrijping van een kankerpatiënte naar Ethiopië onverenigbaar is met artikel 3 EVRM. Verzoekster wijst erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij niet eens heeft onderzocht of er bij teruggrijping een risico bestond op een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

In een tweede onderdeel betoogt verzoekster dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep is en dat er geen rekening werd gehouden met haar gezondheidstoestand en de concrete elementen die ze in dat verband had aangehaald, met name twee medische attesten vanuit Ethiopië en een medisch verslag van dr. M.R. Verzoekster vervolgt dat uit de bestreden beslissing evenmin blijkt dat de verwerende partij de medische elementen in het licht van artikel 3 EVRM, artikel 4 van het Handvest en artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn heeft onderzocht. Nochtans, zo is het oordeel van verzoekster, is haar vrees in geval van teruggrijping naar Ethiopië doch ook de huidige ontstentenis van adequate zorgen en

opvolging hier op het Belgisch grondgebied omwille van binnenkomstweigering voldoende concreet en individueel.

In een derde onderdeel verwijst verzoekster naar de in punt 1.1. vermelde beschikking van 27 februari 2015 van de rechtbank van eerste aanleg van Brussel. Verzoekster stelt dat er tot op heden geen medisch verslag is opgemaakt dat zou zijn opgesteld op basis van een recent onderzoek van haar gezondheidstoestand door een oncoloog. Verzoekster voert aan dat het in punt 1 vermelde brief van de medische dienst van de Caricole van 12 maart 2015 waarin verzoekster “fit to fly” wordt verklaard evenmin verwijst naar een onderzoek door een oncoloog en dat noch dokter A. noch dokter L. oncologen zijn. Verzoekster is van oordeel dat hierdoor de bovenvermelde beschikking niet wordt nageleefd en dat hiermee de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur geschonden worden. Verzoekster voegt er nog aan toe dat verwerende partij artikel 3 EVRM heeft geschonden door de nodige zorgen door gespecialiseerde diensten te verhinderen.

In een vierde onderdeel voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing artikel 52/3, §2 van de Vreemdelingenwet schendt doordat de bestreden beslissing getroffen werd door de “*Attaché Operationele werking-Transitcentrum Caricole*” in plaats van door de minister of zijn gemachtigde.

2.3.2.2. De Terugkeerrichtlijn, waaronder artikel 5, is in het Belgische recht omgezet door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekster voert niet aan dat die omzetting niet op correcte wijze zou zijn gebeurd. Zij kan derhalve prima thans niet meer rechtstreeks de schending van artikel 5 van deze richtlijn inroepen. Verzoekster citeert artikel 3.1. van het Handvest maar later verder na in concreto de duiden op welke wijze voormelde bepaling geschonden werd door de bestreden beslissing.

Deze middelonderdelen zijn prima facie onontvankelijk.

2.3.2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat een oncoloog, dr. F., verzoekster op 26 februari 2015 heeft onderzocht. Uit het medisch attest opgesteld door dr. F. dat gericht werd aan het transitcentrum 127 bis, waarop een stempel “*kopie OK voor de patiënt*” is aangebracht, blijkt dat verzoekster verwezen werd “*omdat ze ongerust is*”. Onder het kopje “*Bespreking en besluit*” kan het volgende gelezen worden: “*Patiënte is blijkbaar ergens in 2014 geopereerd voor een tumor aan de bovenarm rechts. Dit was zeker geen bottumor gezien klinisch beeld niet compatibel en zeker aangezien er geen botdefect op de RX humerus te zien is. Welk soort tumor dit dan wel was is een raadsel. Patiënte weet enkel dat het kanker was. De botscan is negatief, ook het labo is geruststellend. Ik plande nog een echo bovenarm om een lokaal recidief uit te sluiten. Indien het mogelijk is om het dossier van in Ethiopië te krijgen zou dit echt enorm helpen, ook om een follow-up af te spreken*”. Gelet op dit medisch attest en gelet op de negatieve en geruststellende resultaten van de uitgevoerde echo's van 5 en 9 maart 2015 heeft dr. L.W. op 10 maart 2015 geoordeeld dat verzoekster “fit to fly” is. Op 12 maart 2015 wordt ook in een brief van de medische dienst van transitcentrum Caricole, opgesteld door dr. A., gesteld dat de resultaten van de verdere investigaties (CT abdomen, CT thorax en de echo) negatief en geruststellend zijn en dat verzoekster “fit to fly” is. Hij stelt nog dat verdere therapie en opvolging die in oktober 2014 aangeraden werd door haar behandelende geneesheer in Ethiopië aangeraden blijft. Deze brief bevat de paraaf van dr. L.W.

Uit het bovenvermelde blijkt dat de beschikking van 26 februari 2015 van de rechtbank van eerste aanleg van Brussel werd nageleefd en dat de “fit to fly” zowel van 10 maart 2015 als van 12 maart 2015 tot stand kwamen op basis van een onderzoek door een oncoloog op 26 februari 2015 en op basis van bijkomende onderzoeken van 5 en 9 maart 2015. Deze “fit to fly” van zowel van 10 maart 2015 als van 12 maart 2015 dienen op zich niet meer te verwijzen naar een onderzoek van een oncoloog dat gebeurd is en waarvan verzoekster uiteraard op de hoogte is, en nergens is voorzien dat een dergelijke “fit to fly” nogmaals moet zijn opgesteld door een oncoloog als het steunt op het onderzoek dat uitgevoerd is door een oncoloog. Verzoekster kan prima facie niet dienstig stellen dat de Belgische Staat in gebreke blijft het bewijs over te maken dat ze effectief werd onderzocht door een oncoloog, aangezien uit het administratief dossier blijkt dat een kopie van het medisch attest van 26 februari 2015, opgesteld door oncoloog, dr. F., aan verzoekster werd verstrekt en verzoekster alleszins niet onwetend kan zijn van het medisch onderzoek dat zij ondergaan heeft bij dr. F. . In het administratief dossier bevindt zich voorts een mailbericht van de verwerende partij van 27 februari 2014 aan de huidige raadsman van verzoekster waarin gesteld werd, “*Gisteren werd uw cliënte naar een oncoloog verwezen. Verder werd conform art.3 van het EVRM het doktersadvies gevraagd omtrent de mogelijkheid tot uitvoering van de*

terugdrijving. De dokter heeft uw cliënte fit to fly verklaard. Voor verdere info betreffende het verslag van de oncoloog en de fit to fly kan u zich wenden tot het gesloten centrum-medische dienst". Waar verzoekster zich beklaagt over het feit dat ze geen toegang had tot het medisch dossier stond het haar alleszins vrij om een klacht in te dienen bij de Commissie voor de toegang tot bestuursdocumenten zoals voorzien in de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur indien de verwerende partij hieraan geen gevolg wou geven, wat prima facie niet gebeurd is. De Raad heeft geen rechtsmacht voor dit soort klachten. Alleszins lag het administratief dossier met daarin opgenomen het medisch attest van de oncoloog van 26 februari 2015 bij de Raad ter inzage van de verzoekende partij die ervan kennis heeft kunnen nemen.

2.3.2.4. Uit de medische attesten die in Ethiopië zijn opgesteld, blijkt dat verzoekster op 31 juli 2014 in Addis Ababa werd gediagnosticeerd met een *"High grade soft tissue Sarcoma"*. In een medisch attest eveneens opgesteld in Addis Ababa op 8 oktober 2014 met als titel *"To whom it may concern"* wordt gesteld, *"She underwent excision of the mass more than two and half months back. Biopsy revealed High Grade Soft Tissue Sarcoma with involved surgical margin. Her physical examination after the surgical procedure is unremarkable(...). Otherwise, the metasiatics workups including Chest CT-scan were normal. She will benefit from adjuvant treatment after adequate tumor bed excision. This was communicated with her. However she enquired for the medical case as part of her plan to proceed with subsequent management abroad."*

Noch uit deze medische attesten opgesteld door dokters in Ethiopië noch uit het bovenvermeld medisch attest van 26 februari 2015, opgesteld door de Belgische oncoloog, dr. F., blijkt dat verzoekster gespecialiseerde medische zorgen nodig heeft voor haar aandoening die belemmerd worden door de bestreden beslissing. Evenmin blijkt dit uit het medisch verslag van Dr. M.R. van 4 maart 2015 dat ze bij haar verzoekschrift voegt.

Gelet op de "fit to fly" van 10 maart 2015 en 12 maart 2015 die opgesteld werden ná het medisch onderzoek van verzoekster, uitgevoerd door de oncoloog dr. F. en na bijkomende onderzoeken op 5 en 9 maart 2015 en gelet op het feit dat geen medisch attest voorligt waaruit blijkt dat de vlucht naar Ethiopië op zich om medische redenen geen doorgang kan vinden, dient prima facie besloten te worden dat de vlucht op zich geen inbreuk vormt op artikel 3 EVRM.

2.3.2.5. Volgens verzoekster zal zij in Ethiopië worden blootgesteld aan een onmenselijke en vernederende behandeling of straf gelet op de toegang en de kwaliteit van de verstrekte zorgen in Ethiopië, maar uit de bovenvermelde medische attesten die opgesteld werden in Ethiopië blijkt prima facie dat verzoekster in Ethiopië kon rekenen op een toegankelijke medische behandeling met een diagnose, een ingreep en een voorstel tot nabehandeling. Vandaar dat in de brief van de medische dienst van Caricole van 12 maart 2015 gesteld wordt dat het aangeraden is dat verzoekster de verdere therapie en opvolging die in oktober 2014 aangeraden werd door haar behandelende geneesheer in Ethiopië, blijft volgen. Noch met een verwijzing naar een algemeen reisadvies dat opgesteld is voor Belgische onderdanen, noch met een verwijzing naar *"door de Canadese overheid verstrekte informatie"* die allebei gevoegd werden bij het verzoekschrift en handelen over de algemene toestand op medisch vlak in Ethiopië, noch met het medisch verslag van Dr. M.R. van 4 maart 2014 dat ze voegt aan haar verzoekschrift, toont verzoekster aan dat ze bij een terugkeer naar Ethiopië voor haar aandoening geen toegankelijke medische behandeling kan krijgen. Deze beoordeling dringt zich des te meer op aangezien uit het hierboven vermelde medisch attest opgesteld in Ethiopië op 8 oktober 2014 en meer bepaald de zinsnede *"However she enquired for the medical case as part of her plan to proceed with subsequent management abroad"* prima facie blijkt dat het voornamelijk de bedoeling is van verzoekster om in het buitenland een behandeling te krijgen voor haar aandoening.

2.3.2.6. Verzoekster stelt verschillende malen dat ze aan kanker lijdt, maar uit de medische stukken die in het administratief dossier zitten en die opgesteld werden door artsen die haar onderzocht hebben, kan dit prima facie niet afgeleid worden. Alleszins, in verband met medische aandoeningen kan nog nuttig gewezen worden op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM. Het feit dat een beschikbare behandeling mogelijk minder toegankelijk is in het land van terugkeer dan in de staat op wiens grondgebied de vreemdeling zich bevindt, is op zichzelf geen doorslaggevend element in de beoordeling van het EHRM (zie EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing, EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing)). Het gegeven dat de behandeling van een aandoening in het land van herkomst mogelijk niet van hetzelfde kwalitatief niveau zal zijn als in België of dat een beroep

moet gedaan worden op een andere arts dan de gebruikelijke arts in België, kan op zich evenmin een schending van artikel 3 EVRM met zich meebrengen. In dit verband kan verwezen worden naar het arrest van het EHRM van 27 mei 2008, Grote Kamer in de zaak N. t. Verenigd Koninkrijk, waarin gesteld werd: *“La décision d'expulser un étranger atteint d'une maladie physique ou mentale grave vers un pays où les moyens de traiter cette maladie sont inférieurs à ceux disponibles dans l'Etat contractant est susceptible de soulever une question sous l'angle de l'article 3, mais seulement dans des cas très exceptionnels, lorsque les considérations humanitaires militant contre l'expulsion sont impérieuses”* en *“l'article 3 ne fait pas obligation à l'Etat contractant de pallier lesdites disparités en fournissant des soins de santé gratuits et illimités à tous les étrangers dépourvus du droit de demeurer sur son territoire. Conclure le contraire ferait peser une charge trop lourde sur les Etats contractants”*. (§§ 42 en 43 van het arrest). Het EHRM oordeelde in het voormeld arrest van 27 mei 2008 tevens dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt in beginsel niet volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM op te leveren. Enkel dus *“in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./Verenigd Koninkrijk, bevestigd in de zaak EHRM, 20 december 2011, nr. 10486/10, Y.-E.M. t. België). Verzoekster toont prima facie niet aan dat zij zich gelet op de elementen die haar zaak kenmerken, in een uitzonderlijk geval bevindt zoals bedoeld in de aangehaalde rechtspraak van het EHRM. Verzoeksters medische toestand is stabiel, ze heeft geen dringende medische hulp nodig en ze is *“fit to fly”* verklaard na medische onderzoeken.

Een schending van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest blijkt dan ook niet.

2.3.2.7. De bestreden beslissing motiveert niet aangaande de gezondheidstoestand van verzoekster, maar verzoekster – die, het weze opgemerkt, geen verblijfsaanvraag indiende op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet – kan niet onwetend zijn van het feit dat ze een medisch onderzoek onderging bij een oncoloog en dat ook de bijkomende medische onderzoeken die in maart uitgevoerd werden, negatieve en dus geruststellende resultaten opleverden. Evenmin kan ze onkundig zijn van het feit dat ze in 2014 in Ethiopië na een diagnose behandeld werd voor haar aandoening en ook een voorstel tot nabehandeling ontving. Prima facie dient de Raad uit de gegevens die voorliggen te besluiten dat verzoekster onmiskenbaar op de hoogte was van de inhoud van de medische attesten die in Ethiopië en in België opgesteld werden, dat ze op de hoogte was van de *“fit to fly”* die in maart 2015 werden opgesteld, en dus ook van de reden waarom de aandoening van verzoekster geen beletsel vormt voor terugdrijving zodat zij bij machte was zich hierop te verweren, wat het doel is van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster bekritiseert verder dat er met geen woord gerept wordt over het medisch verslag van dr. M.R. Uit de stukken gevoegd bij het verzoekschrift blijkt dat dit opgesteld werd op 4 maart 2015. Verzoekster talmt lang met de overdracht van dit stuk aan de verwerende partij aangezien het blijkens de stukken gevoegd bij het verzoekschrift slechts op 11 maart 2015 wordt overgemaakt. Uit het betrokken medisch verslag blijkt dat dr. M.R. verzoekster niet gezien, laat staan medisch onderzocht heeft en het verslag opstelt op vraag van de advocaat van verzoekster, dit op basis van de medische stukken die de advocaat aan hem heeft overgemaakt. Prima facie dient de Raad op te merken dat na al de medische onderzoeken die de verwerende partij heeft laten uitvoeren, onder meer door een oncoloog, verzoekster bezwaarlijk nog een motivering kan verwachten in de bestreden beslissing aangaande een medisch verslag, opgesteld door een dokter die verzoekster niet gezien, noch medisch onderzocht heeft en in wezen uiteenzet wat in de medische documenten kan gelezen worden en vervolgens er zijn eigen oordeel over vormt. Dr. M.R. is blijkens het medisch verslag geen oncoloog en prima facie kan de Raad niet anders dan meer gewicht te geven aan het bovenvermeld medisch attest van een oncoloog, die een gespecialiseerd arts is en waar verzoekster - er weze aan herinnerd – zelf op aangedrongen heeft en dat ze afgedwongen heeft via een beschikking van de rechtbank van eerste aanleg van Brussel en die het heeft over geruststellende resultaten, wat nog bevestigd wordt door de later op 5 en 9 maart uitgevoerde onderzoeken (CT abdomen, CT thorax en de echo). De handelwijze van verzoekster komt prima facie neer op het eindeloos heropenen van haar medisch dossier.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt prima facie dan ook niet.

Het feit dat niet uitdrukkelijk gemotiveerd werd in de bestreden beslissing aangaande de medische toestand van verzoekster houdt niet in dat er geen rekening mee gehouden werd. Dit blijkt afdoende uit het administratief dossier waarin de hierboven besproken stukken zitten. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht blijkt prima facie derhalve niet.

2.3.2.8. Ten slotte kan verzoekster prima facie niet gevolgd worden in haar oordeel dat artikel 52, §3, van de Vreemdelingenwet werd geschonden doordat de bestreden beslissing getroffen werd door de “*Attaché Operationele werking-Transitcentrum Caricole*” in plaats van door de Minister of zijn gemachtigde.

Artikel 1, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

(...) 2° de Minister: de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”.

Artikel 1, 1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“Voor de toepassing van dit koninklijk besluit wordt verstaan onder:

1° de Minister: de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot zijn bevoegdheid heeft;”.

Bij koninklijk besluit van 11 oktober 2014 werd de heer T. Francken benoemd tot staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging, toegevoegd aan de minister van Veiligheid en Binnenlandse Zaken.

Artikel 18 van het koninklijk besluit van 5 februari 2015 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden luidt als volgt:

“Art. 18. De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, toegevoegd aan de Minister van Veiligheid en Binnenlandse Zaken, oefent de voogdij uit over :

1° de Dienst Vreemdelingenzaken;

De bevoegdheden van een staatssecretaris zijn bepaald in artikel 104, derde lid van de Grondwet en in het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de Staatssecretarissen (hierna: het koninklijk besluit van 24 maart 1972).

Artikel 104 van de Grondwet luidt als volgt:

“De koning benoemt en ontslaat de federale staatssecretarissen.

Zij zijn lid van de federale regering. Zij maken geen deel uit van de Ministerraad. Zij worden toegevoegd aan een minister.

De koning bepaalt hun bevoegdheid en de perken waarbinnen zij het recht van medeondertekening kunnen krijgen.

De grondwettelijke bepalingen betreffende de ministers zijn op de federale staatssecretarissen mede van toepassing, met uitzondering van de artikelen 90, tweede lid, 93 en 99.”

Het koninklijk besluit van 24 maart 1972 bepaalt onder meer het volgende:

“Artikel 1. Onder voorbehoud van het bepaalde in de artikelen 2, 3 en 4, heeft de Staatssecretaris, in de aangelegenheden die hem zijn toegewezen, alle bevoegdheden van een Minister.

Art. 2. Benevens de medeondertekening van de Staatssecretaris is die van de Minister waaraan hij is toegevoegd vereist voor:

1° Koninklijke besluiten waarbij een ontwerp van wet bij de Wetgevende Kamers of een ontwerp van decreet bij de Cultuurraad wordt ingediend;

2° de bekrachtiging en afkondiging van wetten en van decreten;

3° reglementaire Koninklijke besluiten;

4° Koninklijke besluiten houdende oprichting van een betrekking van de rangen 15 tot 17 (...) of houdende benoeming in een zodanige betrekking.

Art. 3. Verordenende bevoegdheid wordt door de Staatssecretaris niet uitgeoefend dan met instemming van de Minister aan wie hij is toegevoegd.

Art. 4. De bevoegdheid van de Staatssecretaris sluit die van de Minister aan wie hij is toegevoegd niet uit. Deze kan steeds een zaak aan zich trekken of de beslissing afhankelijk maken van zijn instemming.”

Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cf. J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, "Inleiding tot het publiekrecht, Deel 2, Overzicht Publiekrecht", Brugge, Die Keure, 2007, p. 815; M. JOASSART, "Les secrétaires d'état fédéraux et régionaux", Rev.b.dr.const. 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het kader van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Bij bovenvermeld koninklijk besluit van 5 februari 2015 werden de bevoegdheden omschreven van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging. Hij heeft de voogdij over onder meer de Dienst Vreemdelingenzaken. Het kan niet betwist worden dat deze dienst belast is met de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het blijkt alleszins uit het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Derhalve is de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging ook bevoegd voor wat betreft de voormelde materie. Er dient immers als principe gehanteerd te worden dat een staatssecretaris net als een minister bevoegd is voor de materies die ressorteren onder de diensten waarover hij of zij het gezag heeft. Bijgevolg kan worden aangenomen dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bevoegd is voor de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vermeld in artikel 1, 2° van de Vreemdelingenwet en in artikel 1, 1° van het Vreemdelingenbesluit en in dit verband op een evenwaardige wijze als een minister individuele beslissingen kan nemen. Hij kan eveneens op een evenwaardige wijze als een minister deze bevoegdheid delegeren aan de gemachtigde ambtenaar, voor zover de Vreemdelingenwet dit toelaat. Dit is in casu het geval aangezien de bestreden beslissing getroffen werd op grond van artikel 52/3, §2 van de Vreemdelingenwet en deze bepaling verwijst naar "de minister of zijn gemachtigde". In toepassing van artikel 6, §1 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 is M.B. in haar hoedanigheid van attaché, de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris en als zodanig bevoegd om de bestreden beslissing te treffen.

Het enig middel is prima facie, voor zover ontvankelijk, ongegrond en dus niet ernstig.

De vaststelling dat er geen ernstig middel werd ontwikkeld volstaat om onderhavige vordering te verwerpen.

De Raad wenst in deze, gelet op de ingediende asielaanvraag, de aandacht van de verwerende partij nog uitdrukkelijk te vestigen op de toepassing van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA